

PÅVE PIUS XI:s
RUNDSKRIVELSE
OM FRÄMJANDET AV DEN
SANNA RELIGIONS-
ENHETEN

Påve Pius XI:s rundskrivelse om Främjandet av den sanna religions- enheten.

Till de ärevördiga Bröderna, Patriarkerna, Primaterna, Ärkebiskoparna, Biskoparna och de övriga Överherdarna, vilka stå i frid och gemenskap med den Heliga Stolen.

Ärevördiga Bröder! Hälsning och apostolisk Välsignelse!

Väl aldrig förr ha människorna så starkt gripits av längtan efter att befästa det broderliga band, som på grund av samma härkomst och samma natur på det intimaste förenar oss, ej heller ha de så önskat att utnyttja denna samhörighet till mänsklighetens bästa, som just nu i våra dagar. Ännu kunna icke folken glädja sig helt över fredens gåvor, utan tvärtom giva sig nya och gamla oenigheter tillkänna i uppror och inbördes krig, icke heller vill det lyckas att lösa de många stridsfrågorna rörande folkens fred och välgång. Det skall uppnås, endast om nationernas ledare och styresmän med verkligt allvar vilja ägna sig åt denna uppgift. Därför förstår man tydligt — och så mycket mer som alla äro ense om mänsklighetens enhet — varför så många äro fyllda av önskan, att de olika nationerna genom en allomfattande broderskärlek alltmer måtte bliva ett.

Något liknande vilja även vissa kretsar åstadkomma på den av Kristus givna nytestamentliga ordningens område. De utgå från det för dem alla faststående faktum, att det blott sällan finnes människor helt utan varje religiös känsla. Och de leva i den förhoppningen, att folken därför utan alltför stora svårigheter dock skulle kunna broderligt enas om en bekännelse av några trossatser såsom gemensam grundval för det religiösa livet, om också deras religiösa uppfattningar skilja sig från varandra. I detta syfte anordna de talrikt besökta möten, sammanträden och föredrag. För frågans dryftande inbjuda de undantagslöst alla, icke troende av alla schatteringar såväl som kristna, och även sådana, vilka tyvärr avfallit från Kristus eller hårdnackat vägra att tro på hans gudomliga natur och sändning. Dylika försök kunna katolikerna icke giva sitt bifall. De grunda sig ju på den falska meningen, att alla religioner skulle vara mer eller mindre lika goda och lika aktningvärda. enär de alla — om också inte på *samma* sätt så dock på *liknande* sätt — äro uttryck för och tecken på den av naturen medfödda känsla, som drager oss till Gud och får oss att troende erkänna hans herravälde. Förfäktarna av denna idé äro icke blott i villfarelse och illusion, de skilja sig även från den sanna tron, i det de vanställa dess begrepp och steg för steg falla in i naturalism och ateism. Av det sagda framgår med all klarhet, att var och en, som befrämjar dessa idéer och bemödanden, helt enkelt avvika från den av Gud uppenbarade religionen.

Genom detta falska sken av något gott låta emellertid många förvilla sig, när det är fråga om att främja alla kristnas enhet. Är det då icke rätt och billigt, så heter det åter och åter, ja en plikt för alla, som kalla sig kristna, att övergiva dessa ömsesidiga anklagelser för att nu en gång äntligen förenas i ömsesidig kärlek? Ty vem skulle väl kunna säga, att han älskar Kristus, om han icke av alla krafter arbetar på förverkligandet av Kristi önskan, att hans lärjungar måtte vara "ett"? (Joh. 17: 21). Har icke samme Kristus önskat, att kännetecknet

på hans lärjungar skulle vara den ömsesidiga kärleken och att de därigenom skulle skilja sig från de övriga: "Därpå skola alla känna, 'att I ären mina lärjungar, om I haven kärlek inbördes'" (Joh. 13: 35)? Om nu, så tillfoga de, alla kristna vore "ett", då skulle de vara bättre i stånd att bekämpa gudlöshetens farsot, som dag för dag griper allt mer omkring sig och vinner allt större terräng, hotande att beröva det glada budskapet om Kristus dess kraft och verkan.

Så och på liknande sätt uttala sig de s. k. "allkristna" i breda ordalag. Man får icke tro, att det här blott rör sig om några enstaka, sporadiska grupper. De ha tvärtom vuxit ut till organiserade föreningar och sammanslutit sig till vittomfattande förbund, vilka vanligen ledas av icke-katoliker, stående på olika trosståndpunkter. Det en gång började vinner stark anslutning. Det fånglar till och med icke så få katolikers sympati genom den lockande utsikten av en union, något som väl också syns överensstämma med den heliga Modern Kyrkans önskningsar. Intet ligger ju henne mer om hjärtat, än att föra sina vilsegångna barn tillbaka till sitt sköte. Men i dessa tilltalande och förföriska ord ligger en mycket allvarlig villfarelse, som i grund förstör den katolska trons fundament.

Då nu medvetandet om Vårt apostoliska ämbete manar Oss att icke låta Kristi hjord bliva förledd av fördärliga villfarelser, påkalla Vi, ärevördiga Bröder, Eder iver för att avvärja denna fara. Ty Vi äro förvissade, att genom ord och skrift från var och en av Eder de av Oss förelagda

GRUNDSATSERNA OCH ÖVERVÄGANDENA

lättare skola nå det troende folket och vinna förståelse. Då skola katolikerna erfara, huru de hava att förhålla sig till och bedöma aktioner med ändamålet att till vilket pris som helst sammanfoga alla, som kalla sig kristna, till ett.

Av Gud, alla tings Skapare, äro vi skapade för att lära känna honom och älska honom. Vår Skapare har alltså ett

oinskränkt anspråk på vår tjänst. Nu skulle Gud vid ledningen av människan kunnat inskränka sig till *naturalagens* föreskrifter, vilken Han vid själva skapelsen skrivit i hennes hjärta, och så genom sin Försyn reglerade hennes vidare utveckling. Men i stället har han föredragit att giva *positiva föreskrifter*, och i tidens lopp, från människosläktets begynnelse intill Jesu Kristi budskap och ankomst, har han själv lärt människorna de bud, vilka den förståndsberättade naturen har gentemot sin Skapare. "Fördom talade Gud många gånger och på mångahanda sätt till fäderna genom profeterna, men slutligen har han talat till oss genom Sonen" (Hebr. 1: 1). Därav följer, att *ingen religion* kan vara *den sanna*, utom den, som *vilar på Guds uppenbarade ord*.

Denna uppenbarelse, som gavs i början av mänsklighetens historia och fortsattes i Gamla Förbundet, har Jesus Kristus själv i Nya Förbundet fört till fulländning. Om nu Gud har talat, och därom vittnar historien, så måste var och en inse, att människan har att utan förbehåll tro Guds uppenbarelse och att obetingat lyda hans bud. På det vi alla skulle kunna fullgöra dessa bägge plikter till Guds ära och vår frälsning, har Guds enfödde Son *stiftat sin kyrka på jorden*. Vi mena alltså, att alla, som kalla sig kristna helt enkelt måste tro på att Kristus grundat en Kyrka, och blott en enda Kyrka.

Om nu frågan blir den, hur denna Kyrka enligt Stiftarens vilja skall vara beskaffad, så stämman icke längre alla överens. Ett stort antal av dem äro t. ex. av den åsikten, att Kristi Kyrka icke behöver vara synlig, åtminstone icke på så sätt, att hon skulle behöva framstå såsom en gemenskap av troende, vilka överensstämman i en och samma troslära under ett gemensamt läroämbete och en gemensam ledning. Däremot förstå de med *en synlig kyrka* icke annat än ett förbund bestående av olika kristliga samfund, om också dessa samfund sinsemellan bekänna sig till olika och varandra motsäggande läror. Men Kristus, vår Herre, har grundat sin Kyrka såsom ett *fullkomligt* och till sitt väsen *helt synligt sam-*

fund, på det hon skulle föra hans frälsningsverk vidare genom tiden under ledningen av ett överhuvud (Matt. 16: 18, Luk. 22: 32, Joh. 2: 15—17), genom det levande läroämbetet (Mark. 16: 15) och genom meddelandet av sakramenten, de himmelska nådekällorna (Joh. 3: 5; 6: 48—59; 20: 22). Därför har han liknat henne vid ett rike (Matt. 13), ett hus (Matt. 16: 18), ett fårahus (Joh. 10: 16), och en hjord (Joh. 21: 15—17). Denna så underbart grundade Kyrka kunde efter det hennes stiftare och apostlarne, pionjärerna för hennes utbredning, voro borta, icke gå under eller bliva förd i fördärvet, ty hon hade fått till uppgift att leda *alla människor utan avseende på tid eller rum till evig frälsning*. "Gån därför och lären alla folk" (Matt. 28: 19). Skulle väl Kyrkan kunna brista i verkningskraft vid det oavbrutet fortsatta uppfyllandet av sin uppgift, då Kristus städse bistår henne som han högtidligen lovat: "Se, jag är med eder alla dagar intill världens slut" (Matt. 28: 20)? Det kan icke vara annorlunda, än att Kristi Kyrka *icke blott i dag och alltid består* utan att hon även *alltid måste vara densamma, som i den apostoliska tiden*, såvida man icke, vilket vore absurt, ville säga, att Kristus icke varit sitt verk vuxen eller att han misstagit sig, då han försäkrade, att helvetets portar aldrig skulle överväldiga henne (Matt. 16: 18).

*

På detta ställe är det erforderligt att klarlägga och vederlägga en oriktig uppfattning, på vilken hela denna fråga och icke-katolikernas aktion och så mångfaldiga, gemensamma arbete för de kristna kyrkornas enande grundar sig. Idéns upphovsmän anföra oupphörligt Kristi ord: "Att alla må vara ett — — — det skall vara ett fårahus och en herde" (Joh. 17: 21; 10: 16), men så, som om orden uttryckte en Jesu Kristi önskan och bön, som ännu vänta på sin uppfyllelse. De äro nämligen av den meningen, att *enheten i tro och ledning*, som är Kristi sanna och enda Kyrkas kännetecken — knappast

nagonsin skulle ha bestått och icke heller nu för tiden består. Enheten skulle väl kunna vara föremål för en *önskan*, kanske även genom de troendes gemensamma strävanden en gång komma till stånd, men till dess är den icke annat än ett vackert ideal. De tillfoga, att Kyrkan vore till sin natur splittrad i olika delar, d. v. s. att hon består av många *separatkyrkor* eller *separatsamfund*, vilka ännu äro skilda från varandra och som visserligen överensstämma i några väsentliga läropunkter men i övrigt avvika från varandra. Dessa stode likaberättigade bredvid varandra. Kyrkan skulle ha varit den enda och ha varit enig på sin höjd från den apostoliska tiden intill de första ekumeniska koncilierna. Man måste alltså förbise och lämna å sido de gamla stridsfrågorna och meningskiljaktigheter, som intill våra dagar splittra den kristna familjen och av de övriga lärorna framställa och förelägga en gemensam trosregel. Genom denna bekännelse skulle så alla veta sig och framför allt *känna sig vara bröder*. De olikartade kyrkorna eller samfunden skulle på så sätt genom sammanslutningen till ett allmänt förbund bliva i stånd att på allvar och effektivt kunna hämma otrons framfart. Detta är, ärevärdiga Bröder, deras allmänna uppfattning. Det finnes nu även de, som gärna tillstå, att *protestantismen* alltför oöverlagt skulle ha förkastat en del väsentliga tros-element och flera acceptabla och värdefulla riter i den yttre kulten, vilka däremot den katolska Kyrkan ännu fasthåller. Men de tillfoga samtidigt, att den senare dock skulle ha fördärvat den ursprungliga kristna läran; hon skulle nämligen till trossatserna ha fogat några läror, vilka äro främmande för Evangeliet, ja helt enkelt stridande mot detsamma. Till dessa läror räkna de i första rummet läran om *Jurisdiktionsprimatet*, som tillerkännes Petrus och hans efterträdare på den Romerska Stolen. Några bland dem, om än icke så många, vilja visserligen medgiva att den romerske biskopen skulle äga ett visst hedersföreträde eller en viss jurisdiktion eller överhuvudtaget någon slags makt, men detta företräde skulle icke här-

leda sig från gudomlig rätt utan till stor del från de troendes önskan. Andra skulle t. o. m. kunna tänka sig Påven i spetsen för deras för visso något brokiga möten.

Om man också för övrigt kan finna många icke-katoliker, vilka med vackra ord förkunna den broderliga gemenskapen i Kristus, så finner man dock ingen, som det fölle i sinnet att lydigt underkasta sig Jesu Kristi ställföreträdare i lära och ledning. Visserligen förklara de sig villiga underhandla med den romerska Kyrkan, men under förutsättning av samma rätt för bägge parterna. Kommo de nu att förhandla, så skulle de väl utan tvivel i förhandlingarna syfta till en överenskommelse, som skulle möjliggöra fasthållandet vid de uppfattningar, vilka förorsakat att de ännu vandra i villfarelse utanför Kristi enda fårahus.

Under dessa villkor kan helt naturligt den Apostoliska Stolen icke deltaga i deras underhandlingar. Ej heller få de troende medverka vid eller stödja sådana strävanden. Om de gjorde detta, skulle de hylla en falsk och för Kristi enda Kyrka helt främmande kristlig religion. Kunna vi väl tillåta — vilket vore orimligt och orätt — att sanningen, och därtill den av Gud uppenbarade sanningen, blir gjord till objekt för förhandlingar och överenskommelser? *Dett rör sig här om att försvara den uppenbarade sanningen.* Jesus Kristus har sänt ut sina apostlar över hela världen för att det glada budskapet skulle komma till *alla folk*, och han ville, att de till skydd mot varje villfarelse först av den heliga Ande skulle bliva införda *i all sanning* (Joh. 16: 13). Skulle väl apostlarnes lära i den Kyrka, som Gud själv leder och bevarar, gått förlorad eller någonsin fördunklats?

Om nu vår Frälsare uttryckligen bestämt, att hans Evangelium icke blott skulle tillhöra apostlarnas utan även kommande tider, skulle väl då trosinnehållet under århundradenas lopp kunnat gestalta sig så dunkelt och osäkert, att man nu måste fördraga t. o. m. varandra rakt motsägende uppfattningar? Vore så fallet, då måste man även säga, att den Hl. Andes

utgjutelse över apostlarna och samme Andes fortbestånd i Kyrkan, ja, själva Jesu Kristi lära sedan flera århundraden helt förlorat sin verkan och sitt värde. Ett sådant påstående vore en hädelse. Guds enfödde Son har nu en gång *givit sina sändebud i uppdrag att lära alla människor*, å andra sidan har han *förpliktat alla människor att tro allt det*, som de "av Gud förutbestämda vittnena" (Ap. G. 10: 41) förkunnade för dem.

Denna sin befallning har han beseglat med orden: "Den, som tror och låter döpa sig, han skall varda salig; men den, som icke tror, han skall varda fördömd" (Mark. 16: 16). Nu skulle bägge dessa Kristi befallningar, lärouppdraget och trosförpliktelsen, vilkas uppfyllande är nödvändigt till evig frälsning, emellertid icke en gång kunna förstås, om Kyrkan icke klart och tydligt framställde den kristna läran och därvid vore fri från all fara att falla i villfarelse. Oriktig är alltså även den uppfattningen, att den kristna tron väl finnes på jorden, men att man måste söka den med sådan möda och genom så vidsträckta studier och undersökningar, att ett människoliv knappt vore tillräckligt för att finna och tillägna sig den. Som om den allgode Guden hade talat genom profeterna och genom sin enfödde Son för att blott några få under en lång livstid skulle kunna tillägna sig de genom dem förmedlade uppenbarelserna. Har icke Kristus i stället framställt sin tros- och sedelära så, att den skulle förplikta alla människor och leda dem genom hela livet?

*

Det kan emellertid se ut, som om dessa "allkristna" genom försöket att förena alla kyrkor skulle komma att föröka *kärleken* bland alla de kristna.

Men hur är det väl möjligt, att kärleken skulle kunna nås på trons bekostnad? Vi veta dock, att just *Johannes*, kärlekens apostel, om vilken man kan säga, att han i sitt *Evange-*

lium öppnat Jesu heliga Hjärtas hemligheter och vilken ständigt i sina lärjungars hjärtan brukade inpräglade det nya budet "älsken varandra", vi veta, att just han strängeligen förbjöd umgänget med dem, som icke bekände Kristi lära hel och oförfalskad. "Om någon kommer till eder och icke medför denna lära, så mottagen honom icke i edert hus och hälsen honom icke" (2 Joh.: 10). Då alltså kärleken vilar på en äkta och oförfalskad tros fundament, så måste Kristi lärjungar framför allt vara förenade genom trosenhetens band. Hur skulle man då kunna föreställa sig en kristen gemenskap, vars medlemmar, även när det är fråga om tron, obehindrat få hålla fast vid sin egen uppfattning, också om denna uppfattning skulle vara aldrig så stridande mot de övrigas. Hur skola väl sådana, vilka äro av rakt motsatta åskådningar, kunna tillhöra ett och samma förbund av troende. Hur skulle t. ex. de, vilka erkänna den heliga *Traditionen* som sann och äkta troskälla, och de, vilka förkasta den, kunna tillhöra samma religiösa samfund? Huru de, vilka återföra den kyrkliga *Hierarkien* av biskopar, präster och diakoner till gudomlig instiftelse, och de, vilka påstå, att den blott småningom skulle ha införts alltefter tidernas och omständigheternas behov? Huru de, vilka i *Altarets allra heligaste Sakrament* på grund av den underbara förvandlingen av brödet och vinet, den så kallade Transsubstantiation, tillbedja Kristus såsom verkligt närvarande, och de, enligt vilkas uppfattning Kristus blott är närvarande genom tron eller genom det sakramentala tecknets verkan? Huru de, vilka i Eukaristien erkänna *Offrets och Sakramentets väsen*, och de, vilka icke hålla den för annat än en högtidlig åminnelse av den sista Nattvarden? Huru de, vilka hålla det för rätt och nyttigt att ödmjukt anropa *helgonen*, vilka regera med Kristus, framför allt Guds Moder Maria, och att vörda deras bilder, och de, vilka bestrida rättmätigheten av denna kult, emedan den skulle inkräkta på den ära, som tillkommer Kristus, den "ende medlaren mellan Gud och människorna" (1 Tim. 2: 5)?

Vi förstå icke, hur vägen till Kyrkans enhet skall kunna

banas genom en sådan meningsskiljaktighet, då ju Kyrkans enhet blott kan härleda sig från det enda läroämbete, den enda trosregeln och de kristnas en och samma tro. Men väl veta vi, hur lätt man i sådan villervalla faller offer för religionsförsummelse eller för *indifferentismen* och även för *modernismen*, vars beklagansvärda offer icke hålla den dogmatiska sanningen för absolut utan för relativ, d. v. s. överensstämmande med de olika ländernas och tidernas fordringar, emedan den enligt deras uppfattning icke bildar en oföränderlig uppenbarelse utan anpassar sig efter det mänskliga livets ständiga växlingar.

Vad vidare beträffar *trossatserna*, så är den skillnad helt omöjlig, som man vill införa mellan s. k. fundamentala och icke fundamentala trossatser, på så sätt, att alla skulle vara förpliktade att antaga de förra, under det att de senare skulle överlämnas åt de troendes fria samtycke. Ty trons övernaturliga dygd vilar endast och allenast på *den uppenbarade Gudens auktoritet*, vilken icke tål ett dylikt särskiljande. Därför måste alla sanna kristna, lika väl som de tro på den heliga Trefaldighetens hemlighet, även omfatta trossatsen om Guds Moders obefläckade avlelse, och lika väl som de tro på Kristi mandosannammelse, även antaga den romerske Påvens ofelbarhet, såsom den definierats av det allmänna Vatikanska konciliet. Följaktligen, emedan Kyrkan genom högtidligt avgörande för alla århundraden har fastslagit och definierat dessa trossatser, den ena under en tid, den andra under en annan, kanske t. o. m. under den allra senast förflutna tiden, så äro de icke mindre säkra, få icke antagas med mindre trosvisshet. *Har icke Gud uppenbarat dem alla?* Det kyrkliga läroämbetet — som enligt gudomlig plan blivit instiftat på jorden, på det att de gudomliga sanningarna oförfalskade skulle bevaras och lätt och säkert komma till människornas kännedom — utövas visserligen dagligen av Påven och de i gemenskap med honom stående biskoparna. Dock har det kyrkliga läroämbetet även till uppgift, att i högtidlig form och genom högtidligt avgörande på ett ändamåls-

enligt sätt definiera bestämda trossatser, nämligen då ett verk- samt motstånd måste sättas mot de annorlunda troendes villfa- relser och angrepp, eller när det gäller att genom en klarare, mer djupgående utläggning i de troendes hjärtan inprägla vissa punkter av den heliga läran. Genom detta extraordinära ut- övande av läroämbetet införs inga nya läror. Ej heller lägges något nytt till summan av de sanningar, vilka uttryckligen eller åtminstone implicite (indirekt) inneslutas i den åt Kyrkan av Gud anförtrodda skatten av uppenbarade san- ningar. Genom dessa avgöranden klarläggas blott sanningar, vilka förut måhända ännu syntts dunkla för många, eller de- finieras sådana uppenbarade sanningar såsom trossatser, vilka tidigare av somliga blivit bestridda.

Det framgår alltså tydligt, ärevördiga Bröder, varför den Apostoliska Stolen aldrig tillåtit sina troende att deltaga i icke-katolikernas möten. Man får icke gynna arbetet för de kristnas enhet på annat sätt än genom att verka för *de från- skildas återvändande till Kristi enda och sanna Kyrka, vilken de fordom varit nog olyckliga att avfalla ifrån*. Till *Kristi sanna Kyrka*, säga Vi, som står synlig inför alla och som efter sin Stiftares vilja alltjämt skall förbliva som Han stiftat henne till alla människors frälsning. Kristi mystiska brud har under århundradenas lopp aldrig blivit befläckt och kan ald- rig bliva befläckt. Redan den hl. *Cyprianus* avlägger vittnes- bördet: "Kristi brud", så skriver han, "kan aldrig bliva vanärad. Oförstörd är hon och ren. Hon känner blott ett hus, blott ett gemak helighet bevarar hon i helig kyskhet" (Om den kat. Kyrkans enhet). Och denne helige martyr förundrade sig med rätta storligen över att någon kunde tro, att "denna enhet, som har sitt fundament i Guds egen oföränderlighet och vars oförstörbarhet är tryggad genom himmelska hem- ligheter, skulle kunna förstöras i Kyrkan och genom oeniga människors avfall kunna splittras". Ty då Kristi mystiska Lekamen, nämligen Kyrkan, är en enda (1 Kor. 12: 12), sam-

manfogad och sammanhållen liksom hans fysiska lekamen, skulle det vara en stor dåraktighet, om man ville påstå, att denna mystiska Lekamen kunde bestå av frånskilda och från varandra söndrade lemmar. Den, som alltså icke är förenad med den, kan heller icke vara en lem av den och har ej heller något samband med dess huvud, Kristus.

I denna Kristi enda Kyrka är och förblir ingen utan att erkänna och lyda Petri och hans efterträdares auktoritet och myndighet. Hava icke förfäderna till dem, vilka nu äro fångna i Photius och protestanternas irrläror, böjt sig för den romerske Påven, själarnas överste herde? Sönerna ha tyvärr lämnat fädernehemmet. Men icke gick detta därföre under, ty det fann sitt stöd i Guds ständiga bistånd. Må de alltså vända åter till den gemensamme Fadern, som skall taga emot dem med all kärlek utan att tänka på den orätt, som en gång vederfarits den Apostoliska Stolen. Ty om de, som de så ofta säga, vilja förena sig med Oss och de våra, varför ila de då icke tillbaka till Kyrkan, "de kristtrognas Moder och lärarinna" (4 Laterankonciet)? Må de höra Lactantius' ord: "Blott den katolska Kyrkan", utropar han, "bevarar den sanna kulten. Hon allena är sanningens källa, trons hemvist, Guds tempel. Den, som icke vill inträda i henne, eller den, som överger henne, är fjärran från hoppet om liv och frälsning. Ingen må söka bedraga sig själv genom hårdnackat motstånd. Det gäller liv och frälsning. Den, som icke med omsorg vakar, förlorar lätt bådadera" (Divin. Instit. 4, 30, 11—127).

Till den Apostoliska Stolen, som är rest i denna stad och som apostlafurstarna Petrus och Paulus helgat genom sitt blod, till den Apostoliska Stolen, säga Vi, "den katolska Kyrkans rot och livskälla" (Cypr. brev 48 till Cornelius III), må de frånskilda sönerna gå, icke med den avsikten och förhoppningen, att "den levande Gudens Kyrka, sanningens pelare och grundfäste" (1 Tim. 3: 15) skulle offra trons renhet och fördraga deras villfarelser, utan för att *anförtro sig åt ledningen av hennes läroämbete*. Mätte det dock förunnas Oss, vad så

många av våra föregångare icke fått uppleva, att i faderlig kärlek få omfamna de söner, vilkas olyckliga söndrande från Oss Vi djupt sörja över. Måtte Gud, vår Frälsare, "som vill, att alla människor skola vardas saliga och komma till sannings kunskap" (1 Tim. 2: 4), höra vår enträgna bön, att han i sin godhet värdes kalla alla vilsegångna tillbaka till Kyrkans enhet. I denna betydelsefulla och allvarliga angelägenhet anropa Vi den allra saligaste Jungfrun Maria om hennes förbön, henne den gudomliga nådens Moder, segrarinnan över alla irrläror och de kristnas hjälp. Och Vi uppfordra till hennes anropande, på det att genom hennes förböner så snart som möjligt den efterlängtnade dag måtte gry, då människorna skola lyssna till hennes gudomlige Sons röst "att bevara Andens enhet genom fridens band" (Efes. 4: 3).

I veten, ärevördiga Bröder, huru Vi längta efter detta, och likaså skola våra söner veta det, icke blott katolikerna utan även de från oss skilda. Om de ödmjukt bedja om ljus från himmelen, skola de säkert lära känna Kristi enda och sanna Kyrka och i fullkomlig kärlek förenade med oss träda in i henne. I denna förväntning meddela Vi, såsom en underpant på den gudomliga nåden och som bevis på Vår faderliga välvilja, Eder, ärevördiga Bröder, Edert klerus och folk av hjärtat den Apostoliska Välsignelsen.

Givet i Rom vid S:t Peter, den 6 januari,

Herrens uppenbarelsest fest i året 1928,

Vårt pontifikats sjätte år.

PIUS PP XI.
